

UUT'T OLDE VODDEN

Van de Voddense schoolblagen bleven de meesten smiddagens bieje de schole. Allene dee vlak bieje woonnen gingen noar huus um te etten. Wiej hadden een paar snee weggen bieje ons in een trummeken. Dat trummeken haw met een lêern reemken um de nekke hangen. óowat net as noew de damekes eur tasse metsjouwt. Allene hept dee deerns en vrouwluu de reem op ene scholder, moor wiej dêen um an de andere kante van de kop. Dat waarn wel lilluke dinger dee trummekes. Want as ter een paar jonges ruuzie kreegn dan können ze mekare met dee trummekes soms lilluk houwen en naar zeer doon. Wiej bleven neet altied stief bieje schole. Het schoolplein was moor een zanderug gedoëte. Bie dreug weer ôllemôle stof en bieje rêegen niks as modder. Dus ginge wiej vake tdarp in. Ok wel us noa de Niejstad. Ik hebbe nooit begreppen hoëe ze an dat woord Niejstad bunt ekôm-men. tMot dug mien wel wêen dat ter heel vröger in de Voddense Road een paar hupse greutse kêerls hep ezetten, dee van ons darp een soort stad wôllen maken. Door bieje dee brugge over de bekke, tegenôver de looierieë van Albers woonnen een kousenslagter. En now hadde wiej altied drek deur as ter us eslagt zol wodden. Dan waarn de deurn lôs en nog een paar dinger woorn tan können wetten. Dan blêve wiej door in de burte rondhangn, en dan zagge wiej ze al gaw met de kôe veur den droad kommen. Zon bees wodden neet verdooft of zó, niks ter van. tWodden an de grond etrokken, ze gingen der soms opzitten, dan wodden zien kop umme edraait en vaste eholn, en as tat ôllemôle ebeurd was, dan kwam den olden Mein met een heel groot, lank en breed mes. Hee

mompelden dan iets en snee tbees in den hals. Now zuj zeggen, dan draaiden ieje oew netuurlijk effen umme, moor dat kuj begriepen! Wiej stônnen met onze snottert ter zo kot meugluk bieje um tveral goed te können zeen. Nee zukke jongens bunt soms neet slim geveulug. Schuun achter dee slagplaae, door an de zuudkante van de bekke, was de bleike. As ter neet te vôle wasgoed van de darpse mensen lei ginge wiej door graag spôllen en in tgröss liggen. tWas toor vôle better as op ut schoolplein. Moor met dee Voddense bekke hek toch ok een keer wat naars belêëfd! Toe wiej door een keer wazzen, waarn door ok twee grote jonges van de Niejstad, jonges van zon twintug jaar. Dee leetten eur hond kunsen maken en ok gooiden ze dinger in de bekke en dan mos dee hond dat weer ophalen. Ik stônne door stief an de kante van de bekke, met mien rugge noa de bleike, doar noa te kieken, en toen kreek inens een zetjen in de rugge en kasmaaks veel ik in de bekke! Dee was toor méer als een meeter diëpe en ik lei op te bööm. En zwemmen konk neet. Ik heele mien bek wel stief dichte om neet te vezoepen. Moor ik kregte ut toe zo benauwd dak toch begonne te spattelen. Ik veulden mien ok drieven in de stroom, en toe kreek toch inens de kop weer böven water. tGing neet zo hendug moor op tleste kwam'k zo kot an de kante dat ze mien druut konnen trekken. En zo stôn ik weer op de bleike! tWas nog tameluk kolt weer ok, en twater leep van alle kanten uut mien uut! tWas oew wat! En toe mensen hek eleerd daj in tied van nood de beste mensen leert kennen. De vrouw van Gosslunk de vragboer dee door net an dôverkante van de bekke

woonnen, dee hadde thele geval anezeen. En dee vrouwe kwam door op te bleike bieje mien en zei: „Gôot moor met mien met mien junsken”. En zee hef mien met eslept noar eur huus. Lopen konk hoôs neet. En door bieje Gosslunk in de kôkken hef ze mien nakent uut etrokken en mien dreuge en warm evreven. „Wee van dee twee grooten hef troew in esmetten” vroeg ze mien nog. „kWette tneet” zei ikke, en effen later „ik gleuve dak ter van zelf inevalen bunne”. En door hek twieter moor op ehollen. Want tzol neet slim wies van mien ewes wêzen um zon grote jonge de schuld te geefn. Door waarn ze vól te groot veur! Met zukke dinger moj wel uut kieken. En ik hadde tok neet ezeen. Allene moor eveult. Toe'k weer dreuge wazze kreek een heel groot hemp van vrouw Gosslunk eu keêrl an. Door können wel dréé of meer van zukke jungeskes in as ikke. En zo wieter, twas mien ôllemôle vôle en vôle te groot, dee kleeere. Moor ik wazze moor weer mooi dreuge. Mien natte klere in een doëk eknupt en toe zei dat beste mense: „En noew moor gaw noar huus”. Ik bunne dus een halve dag neet nô schole ewes. Toe'k bieje huus kwamme wissen ze neet wat ze door veur een sjappie an zaggen kommen. De jas hing mien zowat tut op de veute! tWas oew wat! Iej kônt toch wat met maken! Das noew al zon viëvenzestug jaar eleen moor theugt mien nog as den dag van gistren.

Ik wil oewleu nog wel effen zeggen dat ter in Vodden een heelen hoop beste mensen woonnen. Moor den alderbesten von ik toch wel vrouw Gosslunk! Deor kump nog meer.

Ome Jehan.